

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
СЛЕД ЛОВА

chitanka.info

След един лов на пъдпъдъци ние така се изморихме, че няколкото километра път до близкото село, което напуснахме рано сутринта, ни се стори безкраен.

Августовската нощ ни завари близко до реката. Там из буйно израсналите царевичи намерихме доста пъдпъдъци, но високите стъбла и слокове пречеха на стрелбата. Ударените птици мъчно се намираха. Ободрени от вечерната хладина и раздразнени от честите изстрели, кучетата ни тичаха като луди и не слушаха нашите заповеди.

— Да прекратим лова — предложи другарят ми. — Утре на ранина, докато росата не се е вдигнала, ще започнем от тия места. А сега хайде в село.

— Защо да не пренощуваме тук? — казах аз. — Имаме мушамии. Те ще ни запазят от влагата и росата. Ще накладем огън и ще си направим отлични легла в оная копа сено.

— Както искате — съгласи се моят другар.

Ние накладохме огън, изпекдохме няколко убити птици и като се навечеряхме богато, приготвихме леглата си. Излегнати край тлеещия огън, мълчаливо се наслаждавахме на почивката. Ловът с птичар е уморително занимание, но почивката след това е второ удоволствие.

Под метнатите върху сеното мушамии още се усещаше топлината на земята, напечена през деня от жаркото слънце. Миризмата на сено и пръст ставаше по-остра и опиваща във влажния въздух край реката. Нашите кучета, легнали край огъня, лениво помахваха късите си опашки и като ни гледаха виновно, вслушваха се в гаснещите звуци на полето.

— Хубава нощ — казах аз, загледан в дълбокото черно августовско небе, осято със звезди, които тържествено мигаха в тъмния купол.

— Хубава, но безлунна — отговори другарят ми. — По-хубави са юнските нощи.

Той помълча и добави:

— Юнските нощи, когато въздухът е наситен с аромата на узрели треви и на млада зеленина.

— Всички нощи разнежват човека — забелязах аз.

Ние мълчахме дълго време. Нощта бавно обгръщаше всичко. Нашият слаб огън образуваше малко червено петно, отвред притиснато с тъмнина. Околните кукурузи безмълвно се издигаха като мрачни и

страшни редици на някакви полкове, спрели своя походен марш всред равнината. В топлия и влажен въздух щурците стържеха като луди, а крякането на жабите режеше нощта.

— Случвало ли ви се е да пощадите дивеча, когато няма почти никакви видими причини за това и когато той сам се е навирал на пушката ви? — неочаквано попита моят другар.

— Струва ми се, че не...

— Хм, тогава не познавате особеното удоволствие, което ловецът изпитва при подобен случай.

— Поради?...

— Поради идеята за вечност, ако щете! — натърти другарят ми и ме погледна с тоя сърдито-настойчив поглед, с който човек гледа събеседника си, когато се бои, че последният приема думите му с насмешка. После, без да се интересува дали ще му отговоря, той ми разказа тая история:

— Преди десетина години учителствах из околните села, докато най-сетне успях да получа място в родното си село. Оттогава насам живея тук. Мечтата ми беше да се завърна и установя в бащината си къща, която вие вече видяхте поправена и подновена. Ловната страст беше ме обхванала още от дете. В нашия род тя е наследствена черта. Дори тя ме застави да стана учител и да живея на село. Човек се привързва силно към местата, из които дълго време е ходил на лов, и ги обиква като свой имот...

В един юнски ден, като ловях риба близо до селото в големия яз на воденицата, забелязах по мекия пясък на брега следи от видра. Остатъците от люспи и кости окончателно ме увериха, че видрата лови риба наблизко.

Още същата вечер реших да устроя засада в горния край на вира, под самия бързей.

Избрах си място, много удобно за тая цел. Там реката прави малък завой. В десния бряг има скали — сини лескови. Под тия скали се намира нещо като площадка, която се вдава във водата. Една загубена в шумата пътечка извежда на нея. Скрито място и красиво. Знаят го малцина, които минават оттам и се отбиват да пият от бистрата студена вода на кладенчето, което извира от скалите. Като люлякови храсти се надвесват над реката няколко дребни липи. Тогава те бяха още по-ниски, но имаха цвят и току-що бяха цъфнали.

Вечерта с пушка в ръка аз се притаих на това място.

Отначало се вирах във водата и търпеливо очаквах видрата да се появи. Цялото ми внимание беше насочено към предстоящия лов. В своето нетърпение и страст понякога ми се струваше, че виждам главата на плуваща видра. Ето я, разцепва водата и ъгловата бразда от двете ѝ страни образува широки кръгове, които трепкат и бягат към брега... Вирам се по-добре, гледам, плува жаба и с дълга въздишка изпускам набрания дъх в гърдите си...

След час се уморих да чакам и изгубих надежда, че видрата ще се покаже. Едва тогава забелязах колко е красива юнската нощ.

Тя беше тиха, светла и шептяща. Под лъчите на луната реката лъщеше като златно течение. От време на време с лек плясък подскачаше риба и блясваше над водата. Жабите надаваха дългите си куркания, сякаш се молеха. Липите над мене леко помахваха широките си листа и техните сенки едва забележимо трептяха в гладките води на вира. А в кладенчето, удавени, се полюляваха няколко звезди, като дребни жълтици, паднали на дъното му. Не ви ли се е случвало да стоите неподвижно и да се вслушвате в такава нощ? Струва ви се, че чувате как растат тревите, как кипи младият живот наоколо, как всичко ви говори за своята радост, че е младо, силно и че живее. Земята и небето се сливат в едно и самите вие потъвате и се забравяте в него. Радост изпълва цялото ви същество. Искате ви се да глътнете от любов света...

Аз оставих пушката настрана, легнах върху топлия камък и вдаден в хубави размишления, гледах чудесното юнско небе.

И ето, тъкмо когато бях забравил за видрата, тя се показва.

Един неочакван плясък, след който жабите изведнъж млъкнаха, ме накара да погледна във вира.

Главата на видрата се виждаше как цепи водата срещу течението.

Първата ми мисъл беше да грабна пушката. Но аз съобразих веднага, че моето движение ще издаде присъствието ми. Луната беше се издигнала и огряла площадката, на която седях, тъй че по цевите на пушката се отразяваше синкава светлина.

Трябваше да остана неподвижен и да чакам удобната минута.

Видрата достигна бързея. Тя излезе на пясъчния нос и лъсна там като черна котка. След това издаде тих, неопределен звук и легна.

Към нея се насочиха три черни сенки. Те я заобиколиха и започнаха дадушат муцуната ѝ. После като по даден знак и четирите изтичаха до края на носа, дето за минутка отново се спряха. Малко покъсно те се наредиха на бързея и започнаха да бият водата с опашките си.

Старата учеше малките си да ловят риба. С чести и силни удари на опашката си тя принуждаваше рибата да се скрие в подмолите. Малките подражаваха на майка си.

Когато на някое от тях се удаваше да хване плячката си, то бягаше с пърхащата в устата му риба на пясъчния нос и там я изяждаше.

Това занимание продължи цял час. Четирите животни ту внезапно изчезваха, ту се появяваха на повърхността като четири бързи сенки.

Тяхното усърдие да ловят риба постепенно отслабваше. Бяха се нахранили и сега започнаха да играят. Котешките им тела се носеха светкавично из водата. Те се гонеха, обръщаха се по гръб, сплитаха се в голямо черно кълбо, нирваха се със слаб плясък и отново се показваха, повлечени от течението. Понякога се чуваше как младите се хапят и давят с хрипливо хъркане, напомнящо котешко мъркане.

Като издебнах минутата, в която се гмурнаха във водата, аз грабнах пушката, опрях приклада о рамото си и с пръст на спусъка зачаках тяхното появяване.

И ето, до самата площадка, на която бях коленичил, се показва плоската глава на старата видра. Тя беше тъй близо, че аз виждах нейните обли, влажни очи, в чийто поглед се четеше нещо човешко.

Може би беше забелязала сянката ми или пък бе подушила моето присъствие. Тя ме гледаше втренчено и малко учудено, сякаш не беше много сигурна, че вижда човек.

Няколко секунди се прицелвах в главата ѝ, без да посмея да гръмна. Близостта на нейния поглед сковаваше волята ми. Пред мене стоеше едно живо същество, в очите на което виждах да свети същият вътрешен пламък на душата, какъвто има и в очите на нас, хората.

Докато се прицелвах, не дишах и сега усетих, че не мога да съдържам повече набрания въздух в гърдите си. Без да искам, въздъхнах и жадно поех пресен въздух. Това беше достатъчно видрата да се скрие

във водата. В миг вирът опустя. Младите изчезнаха също така, както бяха се появили.

Останах на площадката изненадан от себе си и малко смутен. После, когато жабите отново започнаха да надават меланхоличните си куркания, отведнъж почувствах необикновено спокойствие и мир в душата си, толкова, каквото човек усеща само когато е щастлив и обича. По пътя за вкъщи аз се подсмивах в себе си, подсвирквах си весело и гледах младия месец...

Другарят ми се зави с мушамата и легна. Нашите кучета спяха мирно край загасналия огън. Реката пълнеше е успокоителен шепот нощта. Далече из полето се чуваше лаят на селските кучета и дрънченето на закъсняла кола.

— Да, нощта разнежва — казах аз.

— Нима е толкова лошо това? Разнежва?! Хората често се боят да не ги обвинят в сантименталност тогава, когато им се случва да постъпят като истински човеци — отговори моят другар. — А нощта не разнежва. Нощта потиска с тъмнината си. Небето е, което ни въздига...

На другия ден ние направихме чудесен лов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.